

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Trg sv. Petra

Srijeda, 15. ožujka 2023.

[[Multimedia](#)]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 7. Drugi vatikanski koncil. 2. Biti apostoli u apostolskoj Crkvi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o velikoj ljubavi prema evangelizaciji: ne samo o „evangeliziranju“ nego o *strasti* prema evangeliziranju i, u školi Drugog vatikanskog koncila, nastojimo bolje razumjeti što danas znači biti „apostoli“. Riječ „apostol“ doziva nam u pamet skupinu od dvanaest apostola koje je Isus izabrao. Katkad nazivamo „apostolom“ nekog sveca ili, općenitije, biskupe: oni su apostoli, zato što idu u Isusovo ime. No, jesmo li svjesni da je „biti apostol“ nešto što se tiče svakoga kršćanina? Jesmo li svjesni da se to tiče svakog pojedinog od nas? Pozvani smo, doista, *biti apostoli* – to jest *poslani* – u jednoj Crkvi koju u Vjeronanju ispovijedamo kao *apostolsku*.

Što, dakle, znači biti apostoli? To znači biti *poslan vršiti jedno poslanje*. Temeljan događaj, koji može u tome smislu poslužiti kao primjer, jest onaj kad Uskrsli Krist šalje svoje apostole u svijet, prenoseći im vlast koju je On sam primio od Oca i darujući im svoga Duha. U Ivanovu Evanđelju čitamo: „Isus im stoga ponovno reče: 'Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas.' To rekavši, dahne u njih i kaže im: 'Primate Duha Svetoga'“ (20, 21-22).

Drugi temeljan vid toga „biti apostol“ je *poziv*, to jest pozivanje. Tako je bilo od samog početka, kad Gospodin Isus „pozove koje sam htjede. I dođoše k njemu“ (*Mk 3, 13*). Ustanovio ih je kao grupu, pridavši im naslov „apostoli“ da budu s njim i da ih šalje propovijedati (usp. *Mk 3, 14; Mt 10, 1-42*). Sveti Pavao se u svojim poslanicama ovako predstavlja „Pavao... pozvan za apostola“, to jest *poslan* (*1 Kor 1, 1*), te nadalje: „Pavao, sluga Krista Isusa, pozvan za apostola, odlučan za evanđelje Božje“ (*Rim 1, 1*) i insistira na tome da je „apostol – ne od ljudi ni po kojem čovjeku, nego po Isusu Kristu i Bogu Ocu koji ga uskrisi od mrtvih“ (*Gal 1, 1*). Bog ga je pozvao još od krila majčina da naviješta evanđelje među poganima (usp. *Gal 1, 15-16*).

Iskustvo Dvanaestorice i Pavlovo svjedočenje izazov su i za nas danas. Pozivaju nas preispitati svoje stavove, svoje izbore, svoje odluke, na temelju ovih uporišnih točaka: sve je vezano uz jedan Božji besplatan poziv. Bog nas izabire i za službe koje kao da ponekad nadilaze naše sposobnosti ili ne odgovaraju našim očekivanjima. Na poziv primljen kao besplatan dar valja odgovoriti besplatno.

U koncilskom dekretu *Apostolicam actuositatem* se kaže: „kršćanski je poziv po svojoj naravi također poziv na apostolat“ (*AA, 2*). Riječ je o pozivu koji je zajednički, kao što „zajedničko je dostojanstvo udova zbog njihova preporoda u Kristu, zajednička milost djece, zajednički je poziv na savršenstvo, jedno spasenje, jedna nada i nepodijeljena ljubav“ (*LG, 32*).

To je poziv koji se tiče bilo onih koji su primili sakrament Reda, bilo posvećenih osoba, bilo svih vjernika laika, muškaraca i žena, to je poziv svima. Blago koje si primio svojim kršćanskim pozivom moraš drugima davati: to je dinamika poziva, to je dinamika života. To je poziv koji osposobljava vršiti vlastitu apostolsku zadaću na aktivan i kreativan način, u okrilju Crkve u kojoj „postoji različitost službi, ali i jedinstvo poslanja. Krist je apostolima i njihovim nasljednicima dao dužnost da u njegovo ime i njegovom vlašću naučavaju, posvećuju i upravljaju. A budući da su laici dionici Kristove svećeničke, proročke i kraljevske službe, oni u Crkvi i u svijetu vrše svoj dio u poslanju svega Božjega naroda“ (*AA, 2*).

Kako, u tom kontekstu, Koncil shvaća suradnju laikata s hijerarhijom? Je li riječ o pukoj strateškoj prilagodbi novonastalim situacijama? Ne, nikako, nego postoji nešto što nadilazi prolaznost trenutka i što ima trajnu vrijednost također za svakoga od nas. Crkva je takva, apostolska.

U okviru jedinstva poslanja, različitost milosnih darova (karizmi) i službi ne smije dovesti do povlaštenih kategorija unutar crkvenog tijela: tu nema promaknuća, a kad kršćanski život shvaćaš kao promaknuće, da onaj koji je iznad zapovijeda drugima jer se uspio probiti laktanjem, to nije kršćanstvo. To je čisto poganstvo. Kršćanski poziv nije promaknuće kojim se dolazi na neki viši položaj, nipošto! On je nešto sasvim drugo. I ima jedna velika stvar zato što, premda „su neki po Kristovoj volji za druge određeni kao učitelji, djelitelji otajstava i pastiri, ipak među svima vlada prava jednakost s obzirom na dostojanstvo i s obzirom na svim vjernicima zajedničko djelovanje u izgradnji Kristova Tijela“ (*LG, 32*). Tko ima više dostojanstvo u Crkvi: biskup, svećenik? Ne... svi

smo mi kršćani u službi drugih. Tko je važniji u Crkvi: redovnica ili običan vjernik, krštenik, dijete, biskup...? Svi smo isti, jednaki smo i kad se netko počne smatrati važnijim od ostalih i počne malo druge gledati svisoka, griješi. To nije Isusov poziv. Poziv koji Isus daje, svima – ali i onima koji su, naizgled, na višim mjestima – je služenje, služenje drugima, poniziti se. Ako sretnoš osobu koja ima više zvanje u Crkvi i vidiš kako se bahati, samo reci: „Jadnik“; moli za nju zato što nije shvatila što je Božji poziv. Božji poziv je klanjanje Ocu, ljubav prema zajednici i služenje. To znači biti apostol, to je svjedočanstvo apostolâ.

Pitanje jednakosti u dostojanstvu traži od nas da promislimo o mnogim vidovima naših odnosa, koji su presudni za evangelizaciju. Jesmo li svjesni, primjerice, toga da naše riječi mogu nanijeti štetu dostojanstvu osoba, uništavajući tako odnose u Crkvi? Dok tražimo dijalog sa svijetom, znamo li također mi kao vjernici razgovarati jedni s drugima? Ili u župi ide jedan protiv drugoga, jedan drugoga ocrnjuje ne bi li se dokopao većeg položaja? Znamo li slušati kako bismo razumjeli razloge drugoga, ili se namećemo, možda čak i s blagim riječima? Slušati, poniziti se, biti u službi drugih: to znači služiti, to znači biti kršćanin, to znači biti apostol.

Draga braćo i sestre, ne bojmo se postaviti si ova pitanja. Klonimo se ispraznosti, ispraznosti mjesta. Te nam riječi mogu pomoći provjeriti način na koji živimo svoj krsni poziv, kako živimo svoj način vršenja apostolata u apostolskoj Crkvi, zato što biti apostol u Crkvi znači biti u službi drugih.

U sklopu pozdrava talijanskim vjericima

Izražavam svoju blizinu stanovništvu Malavija, pogođenog vrlo snažnim ciklonom. Molim za poginule, povrijeđene i raseljene. Neka Gospodin podrži obitelji i zajednice koje je ova nesreća stavila na najveću kušnju.

U mislima su mi i pravoslavne monahinje Kijevske Lavre: molim zaraćene strane da poštuju vjerska mjesta. Zavjetovane redovnice, osobe posvećene molitvi – bilo koje vjeroispovijedi – oslonac su Božjeg naroda.